

Balyoz

Balyoz davası kararları geçtiğimiz günlerde Yargıtayca onandı. Bu davada Ergenekon ana davasına kıyasla daha düşük cezalar sözkonusu. Cezaların daha düşük olması Başbakan Erdoğan'ın "biraz frene basma" politikası ile ilintili. Bilindiği gibi Ergenekon davası kararlarından önce ve sonra, Erdoğan "frene basma" düşüncesini dile getirmiş, hatta İlker Başbuğ'un tutuksuz yargılanması dileğini açıklamış ve bu yaklaşım Fethullah Cemaati tarafından ağır eleştirilere uğramıştı. ABD gezisi sırasında Erdoğan'ın Fethullah'ı Pensilvanya'da planlanan ziyareti kabul görmemiş, onun yerine Bülent Arınç Pensilvanya'daki çiftliğe gitmiş, hem özür dilemiş, hem de ilişkileri tazelemişti deniyor. AKP bileşenleri kendi aralarında tartışadursunlar. Bizi ilgilendiren olayın özüdür.

Ergenekon denen örgütlenme Gladyo'nun ta kendisidir. Balyoz da Gladyo'nun planlarından sadece bir tanesidir. Türkiye'de ve Kürdistan'da binlerce faili meçhul cinayet, barış sürecini provoke eden "saldırı", Türkiye'de kendini Ergenekon olarak adlandıran Gladyo'nun eseridir. Turgut Özal, Eşref Bitlis, Uğur Mumcu, Bahtiyar Aydın, Musa Anter, Sivas Katliamı, Roboski Katliamı ve daha bilimum eylem bu örgütün işidir.

Daha önce de dile getirdiğimiz gibi, AKP rejiminin, en başta Erdoğan'ın yapması gereken bu olayları ve nedenlerini, yani gerçekleri halka açıklamaktır. Türkiye Komünist Partisi, başından beri Ergenekon örgütlenmesinin kökünün tamamen kazanması gerektiğinin altını çizmiştir. AKP rejimi ise bir yandan bu örgütün bir bölümünü yargı önüne çıkarırken, Yaşar Büyükanıt, Hilmi Özkök, Çevik Bir, Mehmet Ağar, Tansu ve Özer Uçuran Çiller, Mehmet Eymür, Turgay Ciner gibileri ile uzlaşmıştır. Konuşmaya yeltenen Muhsin Yazıcıoğlu ve Hayri Kozakçıoğlu gibi, başından beri bu ilişkilerin içinde olan ama daha sonra AKP rejimi ile uzlaşan kimseler, faaliyetini sürdüren Ergenekon yapıları tarafından susturulmuşlardır.

Gladyo'nun Ergenekon'un yerine Yeşil Ergenekon oluşturmak da çözüm değildir. Başta Süleyman Demirel olmak üzere bu yapılanmanın yukarıdan aşağı tüm unsurları, onların, toplumun her alanına sızmış ve SİP/"TKP" dahil "sol" içindeki tüm uzantıları temizlenmelidir. Bunu AKP rejiminin başarması mümkün değildir, öyle bir niyeti de yoktur. Onlar sadece kendi yönetimlerini kalıcılaştırmak için güvence altına almak ve kendilerine yönelik derin muhalefeti tasfiye etmek peşindedir. Bu görev başta Türkiye Komünist Partisi olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'ın Barış, Demokrasi, Emek ve Sosyalizm güçlerinin görevidir. Asıl Balyoz'u egemen sınıfların başına indirecek olan güç budur.

Bildiri

İşçi Sınıfı ve Tüm Emekçi Halkların Cumhuriyet'i İçin!

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yıldönümü yaklaştıkça her cenahtan konu ile ilgili açıklamalar çoğalıyor. Her sınıfın ve kesimin kendisine göre bir Cumhuriyet yorumu var. Nasıl ki her birinin kendisine özgü bir Atatürk'ü var ise. Dolayısıyla, her kesim bu iki konuyu kendi yorumları ile, kendi politikalarına uygun bir biçimde dile getiriyorlar. Egemen sınıfların, ulusalcı-milliyetçi koalisyonun yanına bu yıl bir de kendilerini "komünist" olarak adlandıran "nasyonal-sosyalistler" eklendi. Onlar da yayınlarında Türk bayrağı ve Cumhuriyet'e yaklaşımları konusunda teoriler ürettikten sonra 29 Ekim'de Türk Bayrakları ile Kadıköy'de miting çağırısı yaptılar.

Türkiye Komünist Partisi 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin ateşlerinde doğdu. Cumhuriyet'in kuruluşuna doğrudan katılma kararı aldı. Türkiye'de henüz düzenli ordu yokken komünist, sosyalist, müslüman devrimci ve yurtsever çeteler ile Türk'ü, Kürd'ü, Laz'ı, Çerkez'i tek bir güç olarak emperyalist işgalcilere karşı savaştı. Partimizin kurucu ilk Genel Başkanı Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kızıl Alaylar ile bu mücadeleye katılmak için gelirken Kemalist Burjuvazi tarafından katledildi. Ne ki, Kızıl Ekim Devrimi'nin başarısı ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin kuruluşu ile emperyalizm, Türkiye'yi Sovyetler Birliği'nde gelişen ve tüm dünyada yankılanan, yığınları saran komünist idelere karşı bir sınır karakolu olarak gördüğü için, Fransız, İngiliz, İtalyan ve Yunan işgalcilerini geri çekti. Sevr Anlaşması'nı rafa kaldırıp yerine Lozan Anlaşması'nı koydu ve bugün geçerli olan Türkiye Cumhuriyeti sınırlarını onayladı.

Türkiye Komünist Partisi ve Kızıl Alaylar, Lozan olmasaydı da Türkiye'de Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı emperyalistlere karşı başarıya ulaştırmak ve bu savaşı Toplumsal Kurtuluş Savaşı ile bütünselleştirmek için mücadele ediyorlardı. Kemalist Burjuvazi ise emperyalizm ile uzlaşarak, komünistleri, dürüst müslümanları, Alevileri, Kürtleri, Lazları, Çerkezleri, kendi yöntemleri ile kullanarak, Sivas ve Erzurum Kongreleri ile özellikle müslümanların, Kürtlerin ve Alevilerin desteğini alarak, Bizans entrikaları ile bu Cumhuriyet'i kurdular. Komünistleri, Alevileri, Müslümanları, Çerkezleri katlettiler, Lazlara ve Kürtlere "Muhtariyet" adı altında tanıdıkları özerkliği, ilk Meclise mebus olarak gelen Laz ve Kürt önderlerini katlederek yanıtladılar. Bunun sonucunda sembollerini, bayrakları ile emperyalizme bağımlı işbirlikçi egemen sınıfların Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdular.

Türkiye İşçi Sınıfı, tüm uluslardan emekçi halklar, ihanetine uğradıkları Kemalist Burjuvazinin Cumhuriyeti'ni, onun Alevileri, Kürtleri, Lazları, Çerkezleri, dürüst Müslümanları ve Komünistleri imha eden bayrağını tanımlıyor.

Ne zaman ki bu sınıf ve halklar kendi iktidarlarını kurarlar, o zaman bu bayrak dökülen kanlardan temizlenecek ve kabul ederlerse İşçi Sınıfı ile Tüm Emekçi Halkların İktidarının bayrağı olabilecektir. Türkiye Komünist Partisi bir bayrağın değil, bir sınıfın kurtuluşu için mücadele eden işçi sınıfının enternasyonalist politik örgütüdür.

Türkiye Komünist Partisi
01 Ekim 2013

İşçi Sınıfının Sendikal Örgütlenmesi ve Komünistlerin Görevleri

•Ali Oktay Kaya

12 Eylül 1980 faşist cuntası ile sendikal örgütlenmenin dağıtılması sonucunda bugüne dek gelişen süreç tabiri caiz ise tam içler acısı bir süreçtir. O dönem Koç Holding Başkanı olan Vehbi Koç'un, Cuntacıbaşı Kenan Evren'e yazdığı mektubun önemli bir bölümünü hatırlayalım.

Şöyle yazıyordu Koç; **"... yakalanan anarşistlerin ve suçluların mahkemeleri uzatılmamalı ve cezaları süratle verilmelidir. Polis teşkilatı teçhiz edecek ve onu kuvvetlendirecek imkânlar genişletilmeli, gerekli kanunlar bir an önce çıkarılmalıdır. İşçi-işveren ilişkilerini düzenleyecek olan kanunlar asgari hata ile çıkarılmalıdır. Bazı sendikaların Türk Devleti'ni ve ekonomisini yıkmak için bugüne kadar yaptıkları aşırı hareketler, göz önünde bulundurulmalıdır. DİSK'in kapatılmış olmasından dolayı bir kısım işçiler sendikal münasebetler yönünden bekleyiş içindedirler. Miliyet sendikacılar bu işçileri tahrik etmek ve faaliyeti devam eden sendikaların yönetim kadrolarına sızarak davalarını devam ettirmek niyetindedirler. Bu durum bilinerek hazırlanacak kanunlarda gerekli tedbirler alınmalıdır. Komünist Parti'nin, solcu örgütlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, birtakım politikacıların kötü niyetli teşebbüslerini devam ettirecekleri muhakkaktır, bunlara karşı uyanık olunmalı ve teşebbüsleri mutlaka engellenmelidir. Zatallilerine ve arkadaşlarınıza muvaffakiyetler temenni ediyorum. Emrinize amadeyim."**

Faşist Cunta, işvereni, işbirlikçi tekeli burjuvazinin "temennilerini" harfiyen ve fazlasıyla uyguladı. (Bu arada bu mektupdaki cümleler ve düşünceler de, Gezi Direnişi sırasında Koç Grubu'nu direnişçiler safında gören akievvellere ithaf olunur.) Arada yaşanan 32 yıllık süreçte kronolojik olarak neler geliştiğini sıralamaya gerek yok. Bugün sendikal hareketin bir fotoğrafını çekmek, varılan aşamayı tarif etmek için yeterlidir. Çalışan sayısının artmasına karşın sendikalılık oranı aşırı ölçüde gerilemiştir. Sendikaların üye sayıları 32 sene öncesi ile karşılaştırıldığında yüzde onlar düzeyine inmiştir. Sınıf ve Kitle sendikacılığı anlayışı birkaç işkolu sendikasında kısmi güçler dışında tasfiye edilmiştir. Yeni sendikalar yasası ile sendikaların işkolu temelinde örgütlenme ve yetki alma hakları anti-demokratik biçimde kısıtlanmıştır. Bütün bunların sonucunda sendikalar reformist bir çizgiye oturmuştur. Kimi önemli kamusal işkollarında sendikalar burjuvazi ile işbirliği içindedir. Devrimci niteliklere sahip demokrat olarak tanınan kimi sendika yöneticileri,

sınıfsaldan uzaklaşıp ulusalcı kimliklere bürünmüşlerdir.

Son dönemde Kazova Tekstil işçilerinin direnişi ve bu günlerde Leroy Merlin işçilerinin başlayan grevi nitelik olarak ve grevi başlatan işçilerin işkolu sendikaları açısından Çay-Kur ve THY grevleri ile niteliksel olarak karşılaştırma kabul etmez. Sendikaların görevi aynı zamanda greve ve direnişlere katılım ve eylemin başarısı için örgütsel stratejik kararlar almayı da gerektirir. Üretim ve işletmede hiç bir aksamaya neden olmayan Çay-Kur ve THY grevleri, işkolu sendikalarının örgütlenme ve grev kararı alırken bilumum eksik ile yola koyduklarının da göstergesidir. İşçi sınıfının sendikal mücadelesi ve bu mücadelenin grev gibi önemli araçları başarısızlığı kaldırmaz. Birakin başarısızlığı, sınıf düşmanın karşısında gülünç duruma düşmek sınıfa farklı yollarla ihanet etmek ile eş anlamlıdır. Bu tür hatalar işçi sınıfının sendikal örgütlenmesine katkıda bulunmaz, tam tersine zarar verir.

AKP rejimi, özellikle kamu alanında geniş bir AKP çevresini istihdam etmektedir. Daha önce bu işyerlerinde çalışan işçilerin ve emekçilerin bir bölümü de işten atılma korkusu ile kendilerini bu düzene ayak uydurmak zorunda hissediyorlar. Hizmet sektöründeki Kamu işletmelerini büyüten ve dolayısıyla yeni işçi alımı yapan AKP rejimi, bu yeni işçileri kendi saflarından seçmektedir. Ciddi bir büyüme trendi içinde olan THY, gerekli yeni pilot kapasitesini eğitim seçerken AKP üyeliğini veya bir AKP teşkilatının referans mektubunu şart koşturmaktadır. Bu koşullarda grev kırıcılığı işletmelerin her alanında geçerli olan bu uygulama nedeniyle baştan programlanmış sendikalar bu gerçeği gözönünde bulundurup örgütlenmelerini, eğitimlerini ve işçi alımlarında söz haklarını zamanında bu gerçekleri dikkate alarak kullanılmalıdır. Özellikle AKP'li Belediyelerde her düzeyde, ayrıca PTT, Telekom, Elektrik, Gaz ve Su işletmelerinde bu uygulama fazlasıyla görülmektedir. İsteddiği sonucu alma konusunda tereddütleri bulunan işletmelerde de taşeron işçi uygulaması ile sendikal hareketi zayıflatma uygulamalarına da ayrıca dikkat edilmelidir.

Holdinglelere bağlı büyük işletmelerde ise durum farklıdır. Burada reformist sendikalar yetkilerini kullanarak işverenler ile uyum içinde geçinip gitmektedirler. Sendikaların yetki alma olanakları sınırlanmakta. Alınan yerlerde ise birden fazla sendikaya faaliyet olanağı sağlanmaktadır. Uzun ve ağır çalışma koşulları, sosyal hakların yetersizliği, taşeron işletmelere de stratejik bölümlerde verilen

görevler ile birleştiğinde sendikal mücadeleyi engelleyici rol oynamaktadır.

Unutmayalım, işçi sınıfını yapısı bugün 1980'lerden çok farklı. Yukarıda belirttiğimiz AKP rejiminin uyguladığı kurnaz politikalara ilave olarak 1983'lerden itibaren işçi sınıfının Özalıcı politikalar ve uygulamalar ile dejenere edildiği gözönüne alınmalıdır. O dönemde ufak birikimlere sahip işçiler maaşları temelinde banka kredileri almaya teşvik edilerek bu meblağları birleştirip bankalardan faiz almaya yönlendirildiler. Bu faizlerle hem kredilerini ödediler, hem de birikimlerine birikim kattılar. Yaşam standartları yükseldi. Bütün bunlar uygulanırken bu işçilere aslolanın sendikal mücadele sonucunda maaş ve ücretleri artırmak için mücadele edilmesi gerektiğini hatırlatacak sendikacılar ve işçi önderleri yoktu. Onlar idamla yargılanıyordu. Ardından gecekondular mahallelerine, varoşlara, proletaryanın işçi yataklarına o baskı koşullarında tapu verdiler, alt yapı hizmetleri sundular, imar sağladılar. Buna bağlı yeni emlak kredileri verdiler. Bir göz gecekondusu olan, arabası, TV'si, çamaşır makinası, buzdolabı olmayan, besin maddelerini tel dolapta muhafaza eden işçi, birden bire 3-4 katlı 8 daireli evlere sahip oldu. Mal varlığı oluştu, geliri arttı. Ancak bunların hiç biri üretimden kaynaklanan kazanılmış haklar değildi. Rant ekonomisinin, neo- liberal seçim ekonomisinin sonuçları idi. Bugün bu işçiler, emekçiler 1980'lerden farklı koşullarda yaşıyorlar. Herbirinin cebine beşer, onar kredi kartı verdiler. Bu kredi kartlarını borçlarını birinden ötekine aktararak sunni olarak ulaştıkları standartları korumaya çalışıyorlar. Bugün 80 ve 90'lardaki, senede %100'lere varan banka faizleri kalmadı. 30 senede kendilerine daha fazla köleleştirdikleri ama görüntüde sosyal koşullarının düzeyi yükselmiş bir sınıf realitesi ile karşı karşıyayız. İşte bu işçi ve emekçileri, sermaye sınıfı borçlarını boynunda bir kılıç gibi hissettirerek çalıştırıyor. İşçi işini kaybetmekten, kredi kartı ve banka borcunu ödeyememekten, evine icra gelmesinden korkuyor. Onun için patronların da baskısı ve tehdidi ile örgütlenmekten uzaklaşıyor. Bugün bir ekonomik kriz bu "kurulu yapmacık düzenin" sonu olur. Bunu burjuvazi de biliyor. Onun için koşulların devamını sağlamaya çalışıyor. Ne ki bu gelişme, işçi sınıfının mücadelesi sonucu elde edilmiş kazanımların sonuçları değil, burjuvazinin kurduğu tuzağın sonuçlarıdır. Sınıf bu "imtiyazları" kaybedip "zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi olmayan" bir sınıf haline özne olarak gelmeden bu örgütlemeyi yine de yapmak komünistlerin görevidir. Zor koşullara rağmen, zoru başarmak ve burjuvazinin oyunlarını

Devamı 3. sayfada

İşçi Sınıfının Sendikal Örgütlenmesi ve Komünistlerin ... (İkinci sayfadan devam)

boşa çıkarmak bizlerin görevidir.

Bugün sendikaların en önemli işlevi ancak yetki aldıkları işyerlerinde söz ve karar alma konusunda hak elde edebilmeleri koşullarında, yani işçilerin yönetime sendikaları vasıtasıyla katılmaları yoluyla yerine getirilebilir. İşyeri sendika işçi temsilcileri, personel, disiplin ve benzeri alanlarda, yani işçi alımı ve çıkarımında eşit söz hakkına sahip olmak zorundadırlar. Sosyal hakların genişletilmesi ve kazanılmış hakların savunulması ile ilgili görevler, bu hak elde edilmeden uygulamada zorluklar ile engellenebilmektedir. Bunu başarmanın tek yolu da işkolu sendikalarında ve dolayısıyla federasyon ve konfederasyon düzeyinde sınıf ve kitle sendikacılığının etkinliğinin artırılmasıdır. Ancak bundan sonra, ülke çapında bu hakkın yasal hale gelmesi için sendikal yasalarda değişiklikler yapılması için mücadelenin yolu açıktır. Sınıf bilinci ve sınıf kını olmayan hiç bir sendika

yöneticisi adı "sendikacı" da olsa sendikal mücadelede, işçi sınıfı leyhine başarılı olma şansına sahip değildir. Dolayısıyla işçi sınıfının politik örgütü olan Türkiye Komünist Partisi, devrimci, demokratik bağlaşıkları ile sendikal hareket içinde etkinliğini artırmak durumundadır. Bu görevi başarmak ikili bir çalışmayı gerektirir. Bir yandan verili koşullarda varolan sendikalarda görev yapan yöneticiler ve uzmanlar üzerinde titiz bir çalışma ile onların bu hedefler yönelik çalışmaları sağlanmalı. Diğer yandan, ve daha önemli olan ise, işyerlerinde, üretim birimlerinde işçiler arasında yeni ve genç kadroların kazanılıp, sınıf bilinci ile donanmalarını sağlamaktır. Bu amaçla bizzat üretim yerlerinde, işyerlerinde ve proletaryanın yatağı işçi semtlerinde parti örgütlerimiz, tek tek yoldaşlarımız, işneyle kuyu kazar misali çalışmalar yapmalıdırlar. Partimizin en önemli birimleri bu çalışmalar sonucu oluşmalıdır. Sendikalarda örgütlenme ve

eğitim alanlarında partimizin etkinliğini artırmamız ihmal etmememiz gereken bir görevdir. Tüm bu çalışmaların bileşkesi olarak, 32 yıldır geriletelen sendikal alandaki sınıf ve kitle sendikacılığı politikası tekrar yaşamda karşılığını bulacaktır. Az sayıda sendikadaki, az sayıda yönetici, danışman, uzman, temsilci ve üyenin örnek bilinci ve sınıf mücadelesi bu hedefin ulaşılabilir olmasının teminatıdır.

Vehbi Koç, DİSK ve TKP'den 1980'de ne denli ürkmüş ise ve bu örgütleri hedefine koymuş ise, bu onun DİSK ve TKP'nin sınıf savaşımında hakkını teslim ettiği anlamına gelir. Bugün bu korkuyu sınıf düşmanımıza tekrar hissettirmek için DİSK ve TKP'nin 12 Eylül öncesinden daha da etkin birer güç haline gelmelerini sağlamamız gerekmektedir. "Fabrikalar Kalemizdir ! Vura vura çıkacağız legale!" şiarı, bugün dünden daha yakıcı ve günceldir.

Barış Süreci ve Olası Gelişmeler

• İsmail Hakkı Yorulmaz

T.C. Devleti ve AKP rejimi ile Kürdistan Özgürlük Hareketi arasında süren görüşmeler süreci tıkanma noktasına ulaştı. KCK'nin gerilla birliklerini Güney Kürdistan'a çekme eylemi, Türkiye tarafının ilk adımların atılması konusunda mütekabiliyet yöntemine göre yerine getirmesi gereken edimlerini uygulamaması, gerilla birliklerinin çekilmeyi durdurması sonucunu doğurdu. Bu bilgi yeni bir bilgi değil. Burjuva basını günlerdir bu konuyu işliyor. Bu konuda önümüzdeki günlerde karşılıklı açıklamalar olacağı da aşikar. Açıklamaların dikkatle izlenmesi ve ifadelerin satır aralarının iyi okunması gerekiyor. KCK, bizce varılan ön mutabakatlar temelinde, kendi tedbirlerini alarak ve boşa düşmemeyi gözeterek gereken adımları fazlasıyla attı. Asıl üzerinde durulması gereken konu, Devlet ve dolayısıyla AKP'nin neden edimlerini yerine getirmemesidir. Otuz yıllık savaş ortamında ilk defa bir barış ve çözüm olanağının ortaya çıktığı bu dönemde AKP rejimi neden sürece aykırı hareket eder? Bu konuda dört sebep tahminimizce ve gözlemlerimizce rol oynuyor;

Birincisi; AKP Rejiminin kendi bileşenleri içindeki farklı yaklaşımlar.

İkincisi; Önümüzdeki iki yıllık dönemde önce yerel seçimlerin, ardından cumhurbaşkanlığı seçimleri ve akabinde genel seçimlerin programda olması.

Üçüncüsü; Birinci ve ikinci nedene bağlı olarak AKP'nin seçmen tabanının sürece hazır olmamasının doğurduğu hassasiyetleri dikkate almaları.

Dördüncüsü ise; Uluslararası ve özellikle bölgesel güç dengelerinin bu sürecin başarılı sonuçlanması ile ilgili doğurduğu engeller.

Özünde, ilk üç etmenin aşılması tamamen devletin elinde iken, dördüncü etmenin aşılması da ilk üçünün aşılması sonucu ortak güç ve iradenin eseri olabilir. Yani birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu noktaların ötesinde önemli bir nokta daha mevcut. Bu da sürecin bundan sonraki ayrıntıları. KCK tarafı, Başkanı Abdullah Öcalan vasıtasıyla sürecin başından itibaren, sürecin gelişimine, tümüne ilişkin görüşlerini ve yol haritasını ortaya koyuyor. Devlet tarafından ise bugüne dek bir tek somut açıklama yapılmadı. Temcit pilavı gibi tekrarladıkları, olması mümkün olmayan bir görüşleri var. O da ancak gerilla silahları bıraktıktan sonra sürecin devamı ile ilgili açıklama yapacakları yönünde. Dikkat ederseniz, devlet bu noktadan ne bir adım geri ne de bir adım ileri gidiyor. Süreci tıkayan asıl neden de bu görüştür. Bu görüşü ortaya atmaları da yukarıda önemine değindiğimiz dört noktanın sonucu.

AKP rejiminin onbine yakın KCK tutuklusunu serbest bırakmaması ve Kürt Özgürlük Hareketinin bu yolla zayıflatılması sürecini hedeflediği apaçık ortada. Çünkü sözkonusu olan onbine yakın tutsak Kürdistan Özgürlük Hareketinin yasal çalışma içinde omurgasını oluşturan kadroları ve yurtseverleri kapsıyor. Ana dilde eğitim hakkını gerçekleştirmemesi ve Abdullah Öcalan'ın görüşmelere daha demokratik koşullarda üçüncü taraflarla da görüşerek katılmasını engellemesi de AKP rejiminin zaafının işaretidir.

AKP rejimi ve devlet, süreç hakkında kamuoyunu da bilgilendirmiyor. Sadece tepkisel birtakım açıklamaları zorlamalar sonucunda ve oplumu gere gere gerçekleştiriyor. Halbuki artık bu ön görüşmelerin aşılabı sürecin tek tek maddelerin karşılıklı tartışılıp ortak kararların alacağı somut müzakerelere ulaşması gerekiyor. Haftalarca gizemli hale getirilip açıklandığında kofluğa ortaya çıkan

"demokratikleşme paketi" de AKP rejiminin beceriksiz maharetlerinin işaretidir. Ne ki bütün bu tıkanıklık ve zorlamalar, yukarıda belirttiğimiz dört noktadan dolayı ileri geliyor.

Değişik provokasyon ve hileler ile süreci engellemeye çalışan Ergenekon örgütü mensupları ve kalıntılarının da, TV'lerde AKP yandaşı olarak boy gösterip süreci desteklediğini açıklayan ama özünde Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin AKP'nin oyununa geleceğini öne süren milliyetçi Kürt çevrelerinin ve sözde "aydınlarının" da bu gelişmeleri ellerini ovuşturarak izlemeleri bizim için sürpriz değil. Devlet ve AKP rejiminin önünde çok fazla seçenek mevcut değil. Barış sürecini gerçekten politik olarak istiyorsa, ya sözkonusu ettiğimiz konuları kendi içinde çözerek gerekli somut adımları atacak, haftada bir kamuoyuna açıklama yapılacak biçimde tarafların bir masa etrafında toplandığı müzakere maratonuna başlayacak; ya da Kürdistan Özgürlük Hareketi ne kadar da silahları kullanmadan yığınsal demokratik eylemlerle hedeflerimiz ulaşmaya çalışacağız derse desin, onlar da bunun mümkün olmayacağını görecektir ve AKP rejimi, hem kırsal alanda hem de bu sefer metropollere yayılacak bir devrimci halk kurtuluş savaşını göze alacak. Sonuç ne mi olur ? Üç, beş yıl sonra aynı noktadan değil, Türkiye ve Kürdistan barış ve demokrasi güçleri açısından daha ileri bir noktada tekrar masaya oturulur, hem de olması gerektiği gibi, müzakere amacıyla.

Türkiye Komünist Partisi, Devlet ve AKP'nin ikinci olasılığın gerçekleşmesine sebep olmadan kendi üzerine düşen görevleri yerine getirmesinin herkes için daha başarılı bir çözüm olduğu görüşünü savunuyor. Kürdistan Özgürlük Hareketinin programının Türkiye ve Kürdistan için TKP'nin asgari programının bir parçası olduğundan yola çıkarak barış, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin güçlendirilmesi için tüm örgüt ve üyelerini yönlendiriyor.

Kardeş Partilerden

General Võ Nguyên Giáp'ı Kaybettik

Vietnam'a döndü.

Vietnam Halk Kahramanı ünvanını taşıyan General Giap 1954 senesinde sömürgeci Fransız ordularının yenilmesinde belirleyici rol oynamıştır. Üstün silah teknolojisini gerilla savaşının taktikleri ile alt eden General Giap, 1954 yılında Kuzey Vietnam'a döndükten sonra önce Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'nin Savunma Bakanlığı görevini üstlendi ve bu görevi 1980 yılına dek sürdürdü. 1968 senesinde ABD ordularının Vietnam cehenneminde hezimete uğramaları yine General Giap'ın eseridir. Gerilla savaşının en usta strateji ve taktiklerini uygulayan General Giap,

ABD ordusu, insanüstü bir yöntemle yenilgisinin o zamanki travmasını bugün halen üzerinden atabilmiş değildir. 1976 yılında Kuzey ve Güney Vietnam'ın Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti adı altında birleşmesinden sonra, 1955 yılında Savunma Bakanlığına ek olarak Başbakan yardımcılığı görevini üstlendi. 1980 yılında Savunma Bakanlığı görevini devretti, 1982 yılında Vietnam Komünist Partisi Politbüro üyeliğinden ayrıldı ancak 1991 yılına dek Vietnam Komünist Partisi Merkez Komitesi üyeliği ile Başbakan yardımcılığı görevini sürdürdü. 1991 yılında aktif politik yaşamdan yaş haddi nedeniyle ayrıldı.

Yirminci yüzyılın en yetkin halk savaşı teorisyeni ve pratiyeni, Vietnam halkının değerli evladı, Dünya Komünist Hareketinin en değerli yoldaşlarından General Võ Nguyên Giáp, 04 Ekim 2013 günü 102 yaşında, yaşlılıktan kaynaklı vücut direnci yitiminden aktif yaşama veda etti. O, halk savaşı teori ve pratiği ile, eşsiz gerilla savaşçısı yeteneği ile mücadelemizde somut olarak yaşamaya devam ediyor.

15 yaşında devrimci mücadeleye katılan ve 18 yaşında ilk cezaevi deneyimini yaşayan General Giap, 1944 yılında Çin'de gerilla kuvvetlerinin oluşumuna katılmış, 1945'de Kuzey Vietnam'ın Japon işgalcilerine karşı aşamalı gerilla savaşını örgütledi ve oluşturduğu ajan sistemi ile ayrı bir taktik oluşturarak Japonları yenerek, Gerilla Kuvvetlerinin Komutanı olarak Kuzey

orman, bataklık ve patikalardan, kimi zaman yerin altına tünel kazarak, kimi zaman da kamuflej yöntemi ile 2000 kilometrelik bir mesafede olan cepheye gerilla, mühimmat ve erzak ile ulaşarak ABD işgal ordularını ininde dağıtmıştır.

Yaşamının sonuna dek politik gelişmelere müdahil olan General Giap, 2009 senesinde Vietnam yönetiminin Çin Halk Cumhuriyeti'nden yatırımcılara Vietnam'daki kimi maden ocaklarının işletmesini devretmesine politik, ekonomik ve ekolojik sebeplerden dolayı itiraz etti ve bu düşüncelerini açık bir mektup ile Vietnam Komünist Partisi ile Vietnam Hükümetine iletirken kamuoyunu da aydınlattı.

Otuzlu yıllarda Fransız işgali koşullarında Felsefe ve Hukuk alanında yüksek eğitim gören General Giap, hiç bir askeri eğitim almadan Gerilla Komutanı olma ünvanına kavuştu. "Benim askeri akademim ormanlık arazi ve Japon işgalcilerle karşı katıldığım gerilla savaşıdır" der General Giap.

